

คำกลอนสุภาพ
เรื่อง

พาลีสอนน้อง และ พิเภกสอนเบญจกาย

พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก

ในการปลงศพ นางอัม ชื่นสมทรง

วันที่ ๓๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๐

ณ วัดประยุรวงศาวาส

คำกลอนสุภาพ
เรื่อง

พาลีสอนน้อง และ พิเภกสอนเบญกาย

พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก
ในการปลงศพ นางอัม ชื่นสมทรง

วันที่ ๓๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๐

ณ วัดประยุรวงศาวาส

คำนำ

หัตถวงบริบาลบุรีรัตน์ ได้้นำความจำนงของพระ
มหาเอิบ วัดประยูรวงศาวาสมาแจ้งว่า ในงานปลงศพ
นางอ้อม ชื่นดีมทรง น. เจ้าภาพมีความปรารถนาจะได้
หนังสือที่เป็น สุภาษิตถกเรื่องหนึ่งสำหรับแจกเป็นที่
ระลึกแก่บรรดาญาติมิตรผู้มาประชุมในงาน และ
พอใจพิมพ์คำกลอนสุภาษิตเรื่อง “พาด์สอนน้อง”
และ “พิเภกสอนเบญจกาย” น. กรมศิลปากรจึง
อนุญาตให้พิมพ์ได้ตามปรารถนา

หนังสือคำกลอนสุภาษิตทั้งสองเรื่อง น. ปรากฏ
ตามโคลงนำเรื่องว่า ผู้แต่ง คือ พระธรรมศาสตร์
นามเดิม ศุภ เป็นข้าหลวงเดิม (ไม่ทราบว่ามี
รัชกาลไหน แต่เข้าใจว่าในรัชกาลที่ ๕) มีประวัติ
ว่า เมื่อยังหนุ่มเคยเป็นนายยามมาก่อนแล้ว คงจะ
เป็นคนเฉลียวฉลาดอยู่ ภายหลังจึงโปรดให้ชำระ

ความ โดยความชอบนั้น จึงได้รับพระราชทาน
บรรดาศักดิ์ให้เป็นพระธรรมดาศร และกตอน
สุภาวชน ก็ปรากฏว่าแข่งขันในเวลาได้รับพระราช
ทานบรรดาศักดิ์เป็นพระธรรมดาศรแล้ว แม้จะมี
จำนวนโหวตในเชิงประพันธ์ชดอยู่บ้าง แต่ก็เป็
เรื่องที่เป็คนคิดอยู่ จึงหวังว่าผู้รับไปอ่านคงพอใจ

กรมศิลปากรขออนุโมทนาในกุศลเจตนาที่เจ้า
ภาพได้จัดพิมพ์หนังสือสุภาวชนแจกจ่ายเนื่องในงาน
ทักษิณานุประทานนี้ จึงอำนวยอิฐคุณวิบุตผลให้
สัมฤทธิ์แด่ผู้ตั้งไปสู่ปรโลกเดี๋ยวนี้ ตามสมควร
แก่ฐานนิยมเทอญ.

กรมศิลปากร

๕ เมษายน ๒๔๗๐

คำปรารภ

เนื่องในการฉาบฉวย นามอื่น ชื่นชมทรง
คุณบุตรีดา พร้อมด้วยข้าพเจ้าผู้เป็นหลาน และ
เป็นผู้จัดการศพ มาปรารภว่า การบำเพ็ญกุศล เช่น
นี้ นอกจากบริจาคทาน วัสดุ พังขรรณแล้ว ควรมี
อะไรแจกเป็นที่ระลึกแก่บรรดาญาติมิตร และท่านที่
เคารพนับถือ ซึ่งมาประชุมในงานนี้อีกสักอย่างหนึ่ง
เมื่อคำนึงไป ก็ไม่เห็นอะไรจะเหมาะไปกว่าการพิมพ์
หนังสือที่เป็นภาษิตเครื่องเตือนจิตต์เตือนใจ เพราะ
หนังสือเหล่านี้ย่อมมีประโยชน์ ผู้อ่าน ๆ ด้วยความ
พิจารณา ย่อมสามารถถือเอาเป็นคติ แล้วประพฤติตาม เพื่อถึงความดี ความเจริญได้ ฉะนั้นจึง
พร้อมใจกันจะพิมพ์หนังสือที่เป็นภาษิตแจกแก่ท่าน
ที่มาประชุมในงานนี้ตามความปรารถนา ได้ไปหาหรือ
คุณหลวงบริบาลบุรีภัณฑ์ หัวหน้ากองพิพิธภัณฑ์ ฯ

กรมศิลปากร เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ช่วยหาหนังสือที่เกี่ยวกับภาษิต เครื่องเตือนจิตต์เตือนใจให้รักเรื่องหนึ่ง ท่านมิได้มีความรังเกียจ ได้ไปขอให้เจ้าหน้าที่ในหอสมุดแห่งชาติ ค้นหาหนังสือชนิดนี้ให้ เผลอญได้หนังสือเป็นสุภาษิต เรื่อง “พาด้อนน้อง” และ “พิเภกสอนเบญยกาย” จึงนำมาให้ข้าพเจ้าดูว่าจะชอบใจหรือไม่ ข้าพเจ้าพิจารณาอยู่แล้ว เห็นว่าหนังสือนี้เป็นหนังสือที่แปลกและเป็นคนคิด เกี่ยวกับเรื่องพี่ด้อนน้อง บิดาสอนบุตร ถ้าได้พิมพ์หนังสือขึ้นคงจะเป็นประโยชน์มาก เพราะคนเราชอบมีพม่น้อง มีบิดามารดาและมีบุตรธิดา ย่อมต้องมีการแนะนำสั่งสอนเกี่ยวเนื่องกันอยู่เสมอไม่มากนักเลย จึงควรจะทราบไว้เป็นคติ และเป็นทางปฏิบัติ จึงตกลงใจพิมพ์หนังสือนี้สำหรับแจกเป็นบรรณาการ ในการฉาปนกิจศุภโคมยาย ซึ่งเป็นที่รักใคร่เคารพนับถืออย่างยิ่งของข้าพเจ้า หวังว่า

ง

หนังสือนี้ คงจะสำเร็จประโยชน์แก่ท่านผู้ได้รับไปบ้าง
เป็นแน่

อนึ่งในโอกาสนี้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณหลวง
บริบาลบุรีภัณฑ์ ผู้ช่วยทำความประสงค์ของข้าพเจ้า
ให้สำเร็จได้ในบัดนี้ด้วย.

ด้วยอำนาจกุศลที่คณะบุตริภาณานิคมิตถ์ ตลอดจน
จนข้าพเจ้า ได้พร้อมใจกันกระทำในคราวนี้ ขอจง
เป็นผลสำเร็จแก่ท่านผู้ดั่งดั่งไป โดยสมควรแก่คติ
นิยมสมเจตนาทุกประการ.

พระมหาเอิบ วัดประยุรวงศาวาส
หลานและผู้จัดการ

นางอ๋ิม ชื่นสมทรง
ชดะ พุทธศักราช ๒๓๕๓
มรณะ พุทธศักราช ๒๔๓๕

ประวัติสังเขป ของ นางอ้อม ชื่นสมทรง

นางอ้อม นามสกุล ชื่นสมทรง เกิดเมื่อปีเถาะ
วันเสาร์ เดือน ๒ พุทธศักราช ๒๓๘๗ ชาติภูมิเดิม
อยู่ในตรอกสำโรง อำเภอคลองสาน จังหวัดธนบุรี
เป็นบุตรนายภู นางอ่ำ ได้ทำการสมรสกับ นายชื่น
ชื่นสมทรง มีบุตรธิดาด้วยกัน รวม ๘ คน คือ

๑. นายเทียน ๒. นางเบา
๓. นายสุก ๔. นางทิพ
๕. นางทองอยู่ ๖. นางชวลิตเดชา (ชม)
๗. ถึงแก่กรรมเมื่อคลอดใหม่ๆ ๘. นางแพ

ครั้นกาลต่อมาได้ย้ายภูมิดำเนาไปตั้งอยู่ถนนลาด
หญ้า ใกล้ปากตรอก วัดทองเพ่งเตี้ยวัน และได้
ประกอบอาชีพทางทำสวนและค้าขาย ดำรงชีวิตโศ-
กขบขันโดยดีมาชั่วจะเป็นลำดับมา สำหรับพระพุทธ

ณ

ศาสนา นางอิมก็เป็นผู้มีศรัทธา มีศีล และมีการ
บริจาคทาน เช่น รับอุปถัมภ์กฤตบุตรให้อุปถัมบท
เป็นพระภิกษุ สร้างหนังสือโพธิ์กษัตริย์ธรรมระนิโค
พานอักษรขอม และสร้างหนังสือวิสุทธิธรรมคักษ
ไทย ๓ เล่มจบ ถวายไว้ในพระศาสนาเป็นต้น และ
ยังได้นำเพณุกุศลจริยาดีมาปฏิบัติอื่น ๆ อีกตามสมควร
นับว่าไม่เสียที่ที่ได้อุปัชฌาย์พระพุทธรักษา
ได้อุตสาหะแสวงหาคุณงามความดีไว้ได้ตามลัทธิกำลัง
สามารถ

ครั้นอายุได้ ๘๐ ปี ก็เริ่มบวชกระณะกะณะเนื่อง
ด้วยโรคชราทุพพลภาพ บุตร ธิดา ญาติ มิตร ได้ช่วย
กันประคับประคอง รักษาพยาบาล อาการก็มีแต่ทรง
กับทรุด พอถึงวันจันทร์ที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๘
ตรงกับวัน ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ เวลา ๕.๒๐ น. ก็ถึงแก่
กรรมด้วยอาการอันสงบระงับ นับอายุได้ ๘๒ ปี

คำกลอนสุภาวาท

เรื่อง
พาลีสอนน้อง

โคลง

๑ พระพุทธมรกดแก้ว เกศเพ็ชร
สถิตย์ประเทศไคเผด็จ คัมภีร
อินทร์องค์ทรงสร้างเสร็จ ดับคำส นานา
พุทธฤทธิพิทักษ์ศักดิ์สะท้อน เทพแผ้วร้างรังสรรค์ ฯ

๑ นมน์บถรรพดัดสัน พระพุท
พระธรรมเมศร์เจตมณตัมเท มากน้อย
พระปเตยกโพธิ์ตั้งเข ชอกกราบ บาทเขย
พระปิตุมาตาชัย นอบน้อมอาจารย์ ฯ

๑ อภิวันท์ภวรวรคพร้อม พรหมาน
 ทุกทิศเทพไทสถณ ท้าวท้าว
 จอมกษัตริย์ประเสริฐสาร ดีบราชย์ เรืองนา
 ขอพระเดชปกเกล้า กระหม่อมพินพนไภย ๑

๑ ดัดเค้ามคายข้า ขอเชิญ
 เทพทั่วสถานเทอญ เกิดให้
 โปรดราช่วยจำเริญ รังสฤษดิ์
 โดยเรื่องบุราณไคว ว่าด้วยสวัสดิ์ ๑

๑ อุทิศหัตถ์ทศรูปไท่ เทียนทอง
 เคียรพุ่มประทุมฉลอง เด็ดแล้ว
 กายแทนแว่นฟ้ารอง รับเครื่อง สดการนา
 รัชช่วงคังดวงแก้ว เก็บไว้วันถวายเป็น ๑

๑ สัมญาข้าคู่ขง เดิมนาม
 แต่หมู่เป็นนายยาม อยู่แล้ว
 กราวแก่โปรดชำระความ โดยชอบ
 เป็นพระธรรมดำตรเกล้า ถ้าวถ้อยทางธรรม ๑

๑ พระ พรหมประสิทธิ์ไชย ญาณ บัฏฐา
 ธรรม ที่คดปฐา ชอบถ้อย
 ม โนเนอเบกษา คำกล่าว กัดบฏ
 ศาตร คุชฉานวนน้อย หนึ่งข้าหลวงเดิม ฯ

๑ ดอน คิตบรรดิฐด้วย ไฉน
 ทำ เทียบเปรียบโบราณ เรื่อง
 ลำ เติงเตงตามการ เดิมก่อน
 นวน เปรียบพาดช ชาติเชอชายเดิม ฯ

๑ พา นรอนตั้งสัน สุริยวงศ์
 ติ ติศาณันเอนองค อยุธยา
 ดอน สิทธิฤทธิแรงณรงค์ รอนซ์พ แด้วพ่อ
 นื่อง ดินทิดคควรชา พี่แด้วยอมตาย ฯ

๑ พา ดีพิลาปแด้ว โถมนวล
 นร หนึ่งฟังคำควร คุ้แก้ว
 ดอน ศึกตั้งทรมดงวน งามเลี้ยงม สง่าพ่อ
 บุตร บมิตุเรศแก้ว ลูกตั้งระวังตัว ฯ

© ขอยกยศบทกระบิณทร์อันต้นต้น
 นามพระยาพาดม้ตระกูล
 เรืองจำญฤทธิเรงกำแหงฮัก
 คังจักรกรตทศทิศคิชาต
 เคชอำนาจคังพระภาพมาณคึก
 ทุกทิศทั่วถวิลฮักพิลึก
 โอฬาริกโยชักรบิณทร์
 เป็นบุคราครเณตรบรมนารถ
 คารวราชย์รุ่งเรืองเมืองฮักจีน
 กับนวดนาฏการายพาพันท์
 อมรินทร์ฮักฤทธิประดีฮักพร
 มีพระอนุชาฮักฮักครีพ
 ดีทักปเกรงหมดฮักฮักฮัก
 แด่นคัทรหม่มวามไถนกร
 ทศทิศฤทธิฮักฮักฮักฮัก
 ขอเป็นบุครบิครังค้องคัฮักฮัก

อิทธิฤทธิ์ผดักพระเมรุก็เอนไหว
เทพทุกชั้นฟ้าดูราโดย
ก็อวยไชยสรรเสริญเจริญฤทธิ์
แต่พาดฟ้าชายนั้นเสียด้วย

เพราะกำหนดด้วยวาทจิต
ซึ่งเมื่อน้องชายทำดาบมีตร
เป็นความผิดจริงใจมิได้แคลง ฯ

๑๐ ดั่งดาร์พระยาพาดฟ้าจะพินาศ
เมื่อต้องศรพรหมมาศนารายณ์แดง
เห็นศรวิบจับศรด้วยกรแรง
ศรก็แกว่งอยู่ในกรจะรอนราญ
พระหัตถ์ซ้ายกรายกวักอุณา
พระหัตถ์ขวากุมศรแดงดั่งดาร์
พร้อมบุศรอุณห์หนุมาน
เข้ากราบกรานไถ่กาด้วยอาลัย
พาดฟ้าบัดนี้แล้วตั้งสอน

ตามพระยาพานรผู้พิสมัย
 อย่าดื่มคำจำกัดกำหนดใจ
 จะสอนให้ตามกระบี่ทวยศ
 เจ้าจะเป็นเกือกทองถองพระบาท
 บรมนารถนาถาให้ปรากฏ
 จงคิดจิตต์สุจริตอย่าคิดคด
 นักกำหนดสารพัดทำให้จริงจัง
 สุจริตจิตต์เป็นอุเบกขา
 ตั้งใจไว้เป็นคู่ตราฐยัง
 คบเป็นใหญ่ใจเป็นเด็กไม่จรั้ง
 จงระวังไพร่พระดีกร ฯ

๑ อนึ่งได้จะทำคึกคอกย่านักขาม
 ใช้ชายทราวมเจ้าเป็นชายชาญสมร
 อย่าเสียชาติที่เป็นราชพานร
 จงตั้งวรอินทรีดังพิชช
 แะขอหนึ่งพึงจำคำเชษฐา

กิ่งศักดิ์เจ้าจะดำพระสุริยฉาย
 อย่าควรวีตรอฤทธรงค์นารายณ์
 เป็นชาติชายไว้ชื่อให้ภุชชัญ
 จะทำศึกแถวอย่าอีกไหมไหนคั
 ดเชิงชันพวกกระบี่โยชี่หาญ
 ที่จะดำถ้าจะได้อย่าได้นาน
 จงตรองการก่อก่อให้ลัดความ
 แม้นไพร่ตีตอบอย่าชอบเชือ
 อย่าแพ้เผือเขาเป็นมิตรจงคิดขาม
 อย่าได้ยั้งเชิงหลงละเลิงดัดวังม
 กัดความก่อก่อกจตุรวัตรอง
 ผู้ใดคัมชอบประกอบกิจ
 จงควรวีตรอนกุดทุตถอง
 ใครพลาดพลั้งระวังด้วยช่วยประคอง
 เป็นทำนองตามธรรมเนียมประเพณี
 อย่าฉันทาหาตแถมคร้าย

๘
ทั้งไพร่นายอย่ากระเบียดแต่เดียดดี

แต่บรรดาข้าทูลละอองธุลี

พ้องมีเมตตาเป็นประธาน

จะคบมิตรแล้วจงคิดให้รอบคอบ

เขาแต่ชอบเสียผิดคิดสับสน

ที่คำคิดรักเช่นอย่าเป็นพาด

ที่สูงนักหากประมาณจงเจียมตัว ฯ

๑ อย่าทงของอาจประมาณเขา

อันตัวเราก็อำให้ผู้ใดหัว

อย่าเสพรูรยาเหล่าให้เฝ้ามัว

ชื่อว่าชั่วแล้วอย่าส่งมาคม ฯ

๑ อนึ่งพ้อชนเป็นทห้าม

อย่าหยาบหยามบรมพงศ์องค์ด้นม

อย่าควรข้ามพระปรมินทร์ด้วยดินดม

อย่าทุ่มถมท้าวไทไม่บังควร ฯ

๑ อนึ่งอนงค์นางในที่ไร้สรอย

อย่าเพ็ดนพลอยไกรกระแอมแอะแถมสรวล
จะเจราจดังไรจงใคร่ครวญ

อย่าตามถวนเหาะเหาะแอะแอะแอะโถม

เป็นบุรุษสุดตัวดีให้ลัดขี้อ

ส่งวนชื่อรักเชื้อบำรุงโถม

พ่อผู้พงศ์สุริยันพันธุ์โพยม

อย่าหักโหมด้วยโหวการทั้งปวง ๑

๑ ขรรคชาเข้าเฝ้าเจ้าพิภพ
จงปรารภตริภคทองซึ่งของหลวง

เอาใจได้ไต่ถามคามการทรวง

ดูห้ามหวงอย่าให้หายเสียขายแทน

พระราชทรัพย์นับโกฏิโปรดประทาน

พลทหารทั้งปวงอย่าหวงแทน

๒ ๕ หึงเสื้อผ้าสารพัดรัดคออย่าแค่น

ตามแบบแผนชาวพระคตังระวังการ

พระประสงค์สิ่งไรให้สำเร็จ

ทุกสิ่งได้ร็จพลเรือนเคื่อนทหาร
ให้รู้ครบทุกพนักงาน
ราชการเป็นร้อนจนผ่อนปรน ฯ

๑๐ อย่ามีจิตคฤษาและอาฆาต
พยาบาทจงภยไม่เป็นผล
ให้เป็นทีพึ่งพาประชาชน
จงเจือใจไพโรทยธา
ทำวตรัดตามความจริงจึงทุกท้าว
อย่าแกดังกตาคณรุดและมุสา
ไม่จริงใจแล้วอย่าได้เจรจา
ควรเป็นข้าคู่บุญพระบาทบงด้
พ้อหมั่นเฝ้าเข้าเช่นเป็นสัตว์ดี
สารพัตรคุ้มภยอย่าให้หลง
กตัญญูคู่ชีวิตจนปติคปดง
รักษาคองคโอบอ้อมถนอมยศ
ท้าวชบเดียงเพียงพูนพอดมพัคตร

อย่าได้เริ่มศักรให้สูงเกินกำหนด
 อชฌาณด้วยใจคมให้สัมมย
 ให้เรียนกฎวัชรการ ๖

๑ จะเหาะเหินเดินขึ้นนั่งนอนนี้
 เว้งระตีกพระคุณคิดจิตต์ดีมาน
 ดีโรคมประณมให้ถันมัลการ
 เป็นกำแพงจักรพาพไม่มีภัย ๖
 ๑ พี่อวยพรสอนเจ้าแต่เท่านี้
 ดำกระบี่พ่อหนาอชฌาณ
 พี่มกรรมจำตาเจ้าคาไดย
 ขอมอบนิตรเวียงไชยประชาชน
 ตั้งแต่เช้าเถืองดูภูวนารก
 บังคมบาทโดยงามครบตามหน
 ขอฝากบุตรอนุชาณัดดาบุคคล
 ถวายพลแด่นมฤตสดุสกรรจ์ ๖

๑ ปางพระองค์พงศ์สยามบรมเมศวร
ทรงตั้งเวชตราต์ว่าอย่าอาสัญ
ขอใดคิดในอกอ้อมแมลงวัน
พอเจมิขวัญปดตายครตามสัญญา ฯ

๑ จอมกระบี่ชุดฉดองแดง
มิชอบซึ่งคฤเคศเท่าเกศ
มีความผิดคิดกัมบังคมดา
ให้ดับหน้าดับเนตรทั้งดับนาม ฯ

๑ พระตรีสัตตอปปถอบพระยาพานเรศวร
ท่านเรืองเดชจรจบพิภพสาม
เชิญท่านอยู่เป็นผู้ใหญ่ในสงคราม
ช่วยกันตามโฉมฉายที่หายไป
เราแรมทางกลางเดือนเป็นเพื่อนแท้
ไม่รู้แน่เลยว่านางไปทางไหน
เชิญท่านช่วยอาสาอย่าบดโดย
เรามีได้ถือโทษอย่าโกรธเลย ฯ

๑ ความรักของพระเดชพระคุณ
 ได้ตั้งแล้วเหลือจะอายเป็นชายเฉลย
 พระโปรดข้าขอบพระคุณเหมือนคุ้นเคย
 จะอยู่ใ้ให้เขาเย้ยผิดสัญญา
 เพราะรักเมียเสียสัตย์จึงต้องศร
 ให้จรใจขายไปภายหน้า
 รักสนิทผิดสันคัตติ์ชั่ว
 ใจชั่วช้าคนผิดจิตต์เป็นพาล
 ถูกเขาเมียใครมิได้คิด
 เพราะเชื่อฤทธิทงศักดิ์เทียวหักหาญ
 ชิงเมียจากเมืองพระยามาร
 กระทำกรของกรรมร่ำร่ำมา
 อันความผิดคิดไปแล้วใจหาย
 เป็นเชื้อขายอย่าควรเคียดดูเยี่ยงข้า
 ถึงกองกรรมจำจิตต์ปดิดชั่ว
 ในเวदानแล้วไม่แคล้วเลย ฯ

๑ พระกุมารพระกณดิ้นคันพระแสง
ฤทธิศรแรงเหลือจะหน่วงแก้วทรงเอ๋ย
สังสารทรงยังไม่มั่วรำเคี้ยว

ครแล้วแก้วไม่ขอรอช้า
ข้ารับผิดแต่พระองค์ผู้ทรงเดช

จงโปรดเกศขอภัยให้แก่ข้า

มิขอผิดตัดตามความสัญญา

พระอินทร์ขมพรหมยังม้วยมรณ

ไม่ขอเอื้อเฟื้ออาดยในชีวิตร

บรรจงจิตต์เบญจางค์แก้ววางศร

ด้นลงตรงพักตร์พระสักร

ตามพระยาพานรเคียงประคอง ฯ

๑ พระเขื่อนไธฐ์ออกว่าไธ้หนุชา

พี่ขอตาอยู่หลังฝากทั้งต้อง

จงคงใจอาส่าผาละของ

ตามพิณ้องบำรุงกัน

จงเจียมตัวถวิลพระราชาชนา
 พระเชษฐาภาพปราบสัตว์รค
 ประเดวีรศักดิ์จักรเพชรได้จพลัน
 มาดั่งหัตถ์อาชรรมีอันชพาด
 เจ้ายู่หลังฟังคำแต่จจำไว้
 จงตั้งใจอาตาทองอาหทาน
 ให้เฝ้าชื่อภพชาวันหนานาน
 ว่าทหารเอกองค์พระทรงธรรม
 ขอฝากสร้อยสายสัตว์รคผู้ชวญเนตร
 จะพูนโทษวิโยคเฝ้าโคกคัตย
 พระสยามทรงญาณโปรดปรานครัน
 วงศ์สัตว์รคด้วยทิพยจะอาทวา
 ตั้งตั้งฟังสันกระแต่ได้ยง
 เชียบดำนัยงคบชวงสันดังธาว
 เป็นเทพบุตรสุดฤทธิชิศรา
 สืบมาจนปางดังพิชี่ ฯ

๑ จึ่งปรากฏเป็นบทแบบฉบับ
 เกียรติยศพิภพพำทุกฐาน
 เรื่องมิใช่ในคาถาพระบาลี
 เป็นคัมภีร์ไฉยศาสตร์ดัดมา
 เป็นตัวอย่างปางอยู่จำเรณยศ
 ยิงปรากฏชัดกับปี่สำหรับหล้า
 ไม่รักขัฟรักแต่ชื่อให้ภุชา
 อยู่ชั่วฟ้าดินฝนแดดมไฟ ฯ

๑ เรียมจำเรณเรื่องนรินทร์กระบินทรราช
 นามพระธรรมดาศตรคู่ได้
 ประสงค์สอนผู้อ่อนอ่านวิจารณ์ใจ
 สดคับได้เป็นปัญญาประดาจน
 สำหรับรายกายหน้าเป็นข้าท้าว
 ทุกคำเข้าปฏิบัติอย่าขัดสน
 ราพันสอนสั่งตั้งมิ่งมงคล
 ให้ได้ภณสารพัตรทำจักษัย

พ้อหนุ่มน้อยหน่อเนื้อชมพู
 ประเสริฐสุดดังต่อนล่างสงไสย
 จงประจักษ์ควักจริงถึงความใน
 เจียดออกแทรกแจกเอาได้สอนกุมาร
 อันดมิดในใจโยกมนุษย์
 สิ่งที่สุดดมิดนไม่สิ้นหวาน
 น้าผิงรวงรสร้อยน้ำอ้อยตาล
 ไม่เปรียบปานชีวหาโอชารส
 ประกอบกายกิริยาอัชฌาไศรย
 ทั้งวาจาหน้าใจแจ่มหมดจด
 จงสอนคมลุ่มควรรส่งวนคด
 ที่แบบบอกรอกบทบรรยาย
 เริงอัชฌาอย่างคเป็นทตง
 จะนอนนิ่งยืนเดินอย่าเมินหมาย
 เหมือนเกราะเพชรเจ็ดชั้นให้กันกาย
 ดำหรับชายเริงอัชฌาสารพัตร

ภูมิที่ดอนพรที่ดังพ่อพังดาร์
 ไครเอ่ยอ่านขอให้มีศรีสวัสดิ์
 เดโชไชยในชมพูให้ชู้ชาติ
 จงกำจัดภัยกำจายให้หายจน
 เจนจำใจจริงทุกดังดอน
 แด่พันพรโอภาสตามด
 ให้ภียโยยคดียังทุกดังด
 เสรีจในพรตอนนิพนธ์ดังรำพัน
 พึงทำเทียบท่านครูเมื่อดำเนาที่อน
 แต่งกาพย์กลอนโคลงเพลงพากย์ฉันท
 ดอนเด่นาะเพราะพรังทุกดังอัน
 ไม่ขอชนคู่เคียงด้าเนียงดำนวน
 เหตุไฉนหารทานเทียบจะเปรียบบร
 เหมือนโอดกล่งพแก่ไค้กกำศรวด
 หดายนานอ่านอ้างจางวิญจวน
 ฉันทนิพนธ์ชนชิมกระด่ายดะดายชะโดม

ถ้วนเครื่องหอมพร้อมเสด็จเสด็จสรรพ
 แทรกอำพันชมดั่งขมิ้นผัดน้อม
 ก็นกเสด็จพรโรดที่โคกโครม
 จะชูโฉมให้จำเรณูเขมรอ่านเออ ๖

๑ ตอนเสด็จพระธรรมดาศรดังร้อง ตำราการ

ปรุรงคพจนโหวด แห่งข้า
 ใต้ตำหรับกับกุมาร มีศักดิ์
 เขมรอ่านวานชาชา ชอบใช้ในสนาม ๖

๑ ออกเอยใครอ่านไ้ เหน็ด
 เขมรช่วยชมเชยชู ชอบถ้อย
 ฉลาดเฉลยเฉลิมหู หาญตั้ง สอนนา
 จงพ้อหนุ่มน้อยน้อย นิ่งเฝ้านอนฟัง ๖

๑ อักษรอ่อนคึกคึก ดำแดง
 เขียนว่าคำเรณูแดง เถาะถ้อย
 ข้อคิดคิดพอแจ้ง แจกกระจ่าง ใจพอ
 ว่าจบรบจำน้อย หวังหน้าคำสอน ๖

พิเภกสอนเบญจกาย

๑ พิ ดาปเด้าดุกแด้ว แดโถม
เภก พักตร์หนักทรวงโตรม ไศกแด้
สอน ดาวสังสองโถม ดาญสวาสดี
บุตร เบญจกายหมายแห้ม ไม่ม้วยมาเมือง

๑ ไธสังดารมารซื้อชื่อพิเภก
โหรารู้ดัดคัมภีร์เอก
เลิศในเดชไตรเพทวิเศษยา
เมื่อกำนายทนายสุบิณฑศพัคค์
พระยายักษ์เคื่องคิดจะเข่นฆ่า
กุมภกรรฐ์อินทรีชิตคิดเมตตา
ทูลขอโทษาพระยายักษ์
สั่งให้ไธขับเสียดจากเมือง

ให้เห็นเคื่องวิศกเพียงออกหัก
 มาปราศาศโคกสุดบุตรเมียรัก
 ชบพัศตร์ได้กาน้ำตานอง
 ดังด้นอนกตณกตณทกกรรแดง
 จึ่งจ้งจ้งจ้งจ้งเจ้าทงดอง
 จงดังจ้งจ้งจ้งจ้งจ้งจ้ง
 เป็นกรรมของพี่แล้วจะขอตา
 เจ้าอยู่ดังฟังคำแล้วจำไว้
 อย่างใดใจเดียวว่าเจ้ามีวงศา
 ทุกเข้าเย็นเขาเห็นกับภรรดา
 คราวชาตาคอกอนันจะอาบ
 เคยดำอาบอย่างแต่ก่อนจ้งจ้งจ้ง
 แบ่งนามนเขมาขมนดินทงหลาย
 ให้รู้จักรักเจียมเจียมมกาย
 แม้นมีตายคงจะพบประสพกัน

ชลเนตรนงปรางนางกระด้ง
 เข้ากราบบาทภรรดาแล้วจาบัลย์
 อภิวันท์วอนทูลมุดคู้
 จะอยู่ใใใต้ทุกขขอทุกขด้วย
 อยู่คงม้วยแม่นไปไม่บัดดี
 พระเคยโปรดสุขเกษมเปรมปรีดิ์
 ไอ่ศรีจะเห็นใครขอไปตาม ฯ

๑ ดั่งด้าวแต่เบญกายด้วยด้าวท
 คังนางนาฏในดวรรคชั้นที่สาม
 วิไลลักษณ์พักตร์ผิวดั่งเพ็ญงาม
 พยายามเขารุ่นจำเริญทรง
 ดั่งวงไฉในปรางเหมือนนางแก้ว
 เป็นกรรมแล้วดกน้อยจะพลอยผง
 ไอ่ศรีทไทน์จะเป็นองค์
 นางโคกทรงสองทุกขเข้าทับทรวง ฯ

๑ พระยายักษ์ยอหัตถ์สัมผัสดบ

เจ้าว่าชอบเชิงหญิงทุกสิ่งหวง
 จงอยู่เคียงตูกยาธิดาดวง
 อย่าเป็นห่วงกับพี่เจ้าศรีธา
 อันครั้นพี่จะไปไกลแล้ว
 น้องแก้วอยู่หลังระวีงหน้า
 ตั้งวงองค์จตุรมุขณา
 เคียงตูกยาธิดาอย่าเมาความ ฯ
 ๑ อนึ่งนางสาวใช้ในปราสาท
 จะพลั้งพลาดเล็กน้อยได้ถาม
 จงไว้หู่หู่อย่าว่าความ
 พดไ้ห้ามไพร่ผู้คุมเมตตา
 อย่าถือผิดเป็นชอบประกอบสัตย์
 ระวังไว้ในสวัสดิกษา
 เป็นสัตว์ที่ชั่วทวนินทา
 เหมือนนางกากก่อกดกับคนธรรพ์
 ที่กรุงพาดสอนอุษาคทาทั่ว

เธอว่ากล่าวควรจะชมคมกัน
กฤษณาอ่อนน้อมของสำคัญ
จงผ่อนผันเถิดก็ใช้ที่ใดการ ฯ

๑ พิศ โนมเบญกายเสียดายนัก

ไธถูกรักเป็นกำพร้านางสงสาร
อันสัตว์ที่ด้วยชายหมายประมาณ
หญิงชั่วดาร์ชายชั่วเปลื้องเกตุออกสุธา
เจ้าเป็นบุตรสุดรักของบิดา
ตั้งดวงเนตรควรมองอยู่เบื้องขวา
เจ้าจงจำคำคิดถึงบิดา
จะเรไรจากนังแตรนอนเค็น
อิริยาบถเป็นที่ยัง
รักษาสัตย์สัตย์สุดสรวเสริญ
ดำรงมนตรดังเกิดใจอย่าได้เมิน
นุ่งประชันห่มเฉียงมั่งยมจน
ดงวงนงามยามอับอาภัพญาติ

อย่าหมายมาตर्फงผู้ใดไม่เป็นผล
เห็นหน้าแต่แม่ตูกกันสองคน
จะขัดสนไปข้างหน้าสารพัน ฯ

๑ เบญกายกอบบาทอนาถเน
ก็ไศกแซ่ตั้งเลี้ยงต่างกระสัน
พร้อมพี่เลี้ยงสร้างค่านำนัด
ละอินอินโศกเลี้ยงดำเนียงครวญ ฯ

๑ ตรัสคำว่าโอ้พระโพธิ์สัตว์รค์
คงดวงจันทร์แจ่มฟ้าเวหาหวน
พระจรวรจากไกลไจรัญจวน
จะส่งวนชีพไว้ทำไมมี ฯ

๑ เบญกายว่าพระจอมกระหม่อมแก้ว
พระดับแล้วถูกขอลาไปเมืองผี
จะอยู่ใยให้ยักษาทำยาย
ไม่ถึงที่แต่กรรมต้องจำตาย ฯ

๑ นางสาวใช้ว่าเนกเศวตฉัตร

ถ้าวัดเพียงธรรมี่สุดนั้นหมาย

รู้ทุกสิ่งจริงประจักษ์ทุกทาย

ได้สบายพึงบุญพระคุณเย็น

พระทัยเหมือนน้ำในอโนดาต

จากปราสาทแก้วที่ไหนจะได้เห็น

จะอาศรัยพนาทวชนาเนตรกระเด็น

ไม่วายแก่นโคกค้ำด้วยถึงพันปี ฯ

๑ พระยาอภัยหักห้ามที่ความโคก

อย่าวิโยครำร้องไม่ตอ้งที่

ประโตมปดอบวรนุชพระบุตร

จำเรณูศรีวันทรงเจ้าจงจำ

จะเป็นสาวคราวโคกรักษาคักกั

ให้รู้จักข้อผิดคิดข้อขำ

จะเจรจาอย่าให้คนเขาเคืองคำ

ถ้าจะทำดั่งไรให้พินิจ

จะนุ่งผ้าทาแป้งแต่งแต่งองค์

พอส่มทรงดาร์พัตรอย่าตัดจวิต
 งามยศมารยาตรทงผาดพิศ
 อย่าคบคิดคนพาดันดานโกง
 ทศกรรฐ์เจ้ากรุงสูงของเจ้า
 เป็นคนเมาราคะจะตายโหง
 ทำไมใหโกรชาบ้าดำโพง
 โป้งโหยงหยาบช้าทำสาธารณ์
 พ้อทูลเธอตามชื่อมาถือโกรช
 พิฆาตโทษถึงชีวิตจะคิดผดญ
 จะอยู่ใโยได้ขับให้อัประมาณ
 ไปเป็นข้าพระอวตารเต็มพระทัย
 แม้ศรั้งฟังด่อนนิตรตั้ง
 เจ้าอยู่หลังตุงอาชฌาณดัย
 อย่าประจบคบหาเจียนมาไป
 อยู่แต่ในปรางค์มาศราชวัง
 อย่ารู้เห็นเป็นใจได้อ้าสา

ตรีชดาเบญกายอยู่ภายหลัง
จงขอคำจำไว้ให้ระวัง

เชิงเขาซึ่งดงป่าบิดา

จำเืบออกตกยากลำบากแล้ว

ไ้ตูกแก้วรักตัวกลดอด

จงครองเกรงตรกริ่งดังศัทร

เจ้าเร่งระวังองค์ให้จงควร

เป็นดังมีศักดิ์ให้บริสุทธิ

แม่เป็นบุตรองค์เดียวบิดาสงวน

อยู่ปรางค์มาศราชวังเปล่งปลั่งนวล

จะรณัจวนเจ็บจิตต์เพราะบิดา ฯ

๑ เชอครวัดตั้งบุตรสาวเมื่อคราวต่าง

กำหนดนางแน่นนอนอยู่พร้อมหน้า

แกดังตั้งร้อนผ่อนผ่นเป็นชันมา

ทั้งทาด์ทาด้าแต่สาวไซ้

เมื่อคราวคัมภ์เมื่อทุกข์โศก

สำหรับโลกทั่วหน้า
คราวเคราะห์ร้ายนายโกรธจะโทษใคร
โทษเอาใจตัวเองไม่เกรงนาย
ง่ฝักตัวกตัญญูคิดให้ชอบ

ตามระบอบโบราณประมาณหมาย

ชาติเพราะรักเจ้าบ่าวรักนาย

อันเรื่องร้ายนอกโพธิ์ไวยะวัง ๖

๑ จึ่งดัดยื้อข้อสวามีรักดีรักนาย

อย่ามองหมายถมทับเมื่อดับหลัง

ให้รู้เก็บรักนส้นหรือยัง

ถ้านายตั้งทำการอย่าคร้านเซ

แม่นนายทุกข์เจ้าอย่าดูเกษมเลี้ยง

จงคอยเคียงนั่งนั่งฟังกระแฉ

ถ้าอยู่ไกลไม่ทันจะผันแปร

แม่นนายใช้อย่าได้แซ่ให้ซาเชื่อน

ตัวเป็นข้าอย่าให้ผ้าเหม็นสาบได้

ระวีระไวน์งเจียมพอเทียมเพื่อน
ไพร่ผู้มัจฉาพลเรือน
ก็เม้นเหมือนกันสิ้นกนกกับการ ฯ

๑ ตัวเป็นหญิงดังไรไม่ฉันทัด

ให้เจินจิตในทำนองของคาวหวาน
ถึงจะเป็นเจ้าจอมหม่อมพนักงาน
คงโปรดปรานได้ชื่อเป็นมอด้
สารพัดหัดให้เห็นเป็นวิชา
เขาย่อมว่าชาววังช่างบายศรี
รู้ไวเผื่อเมื่อนำได้ด้าม
ถึงเป็นท้าวผู้หญิงอย่าทิ้งครว
ดูจัดแจงแต่งหาโภชนาหาร
พนักงานของสัตว์แมนมีผิว
ให้เกรงกราบด้ามเป็นทักตัว
รู้ฝากตัวรักกายเสียตายงาม ฯ

๑ ขรรมนิยมนางวางไห้เป็นหนึ่ง

อย่ารำพึงครึกครองเป็นสองสาม

อย่าถือใจโหดหงว่าทรงงาม

เมื่อยามสาวก็ยังด้วยด้าวยทรวง

เหมือนด้ายหยุดสุดสายก็หายหอม

พวงพยอมมดีตามหาหง

เมื่อยามแย้มภุมเรศเจตรัประจง

พิศวงอยู่ด้วยกลิ่นถวิลวอน

ครั้นโรยร่วงพวงผลาก็คดาคดาด

แรมนิราศร้ายเวหาเกสร

มदनคงทรวงช่ออรชร

หม่อมมรเหมือนชายที่หมายเชย ๆ

๑ เป็นหญิงคมี้อชฌารักษามัว

รู้ฝากตัวชายไม่ร้างนางเอ๋ย

แม่นัดครัดจริงไม่ทงเคย

เราก้เคยไ้รเช่นไ้เห็นเชิง

ดอนดังคี่ที่ชั่วไ้ผ่ด่อน

จงฉีกแผ่นเข้าคำอย่าทำเหตึง
 ตกดำบากยากจนจะบั่นเบึง
 แดกกระเจิงจากผัวเพราะตัวทำ
 อย่าโทษชายตายชั่วอยู่ตัวหญิง
 แม้นดีจริงชายคงชูปถัมภ์
 คบชายชั่วพาด้วยบระยำ
 ถ้าชอกช้ำบ่นด้ายไม่หายเลย ฯ

๑ เป็นนารีที่จำเริญบำรุงร่าง
 จงดำอาจเยี่ยมดะอาดดาดเนตย
 ให้หอมหวานชวนชื่นรื่นรำเพย
 ชอบชายเซยชมเชงตะเลิงโดม
 ดั้มผัดดั้มรูปรงค์แตกดินเคียง
 น้้นแท่เทียงเครื่องประดับสำหรับโฉม
 เป็นที่ชื่นหมื่นชายหมายประโดม
 จะน้อมโน้มนำเด่นหัดนันทน
 ถ้าทำดีมีอชฌาดีความักดิ์

ถึงมีรักก็คงจะส่งสาร
อย่ารู้มากปากกล้าทำด่ามานัย
เหมือนผลงานหน้าตัวให้มัวมอม

แม่น้ำดั้นซอบบรรยากาศ

อยู่ปรากฏตัวตายไม่หายหอม

ถ้าทำร้ายชายร้างต้องหมางครอม

จะพาอ้อมเมื่อคืบคืบรูปทรง

ทำเด่นตัวจนผิวมีเมี้ยนอย

นั่งตะบอยบ่นบ่นว่าลุ่มหลง

ถูกเด่นให้เด็ดมงมงวอยง

พาโดดงโทษชายแต่ฝ่ายเดียว ฯ

๑ อัจฉิตต์ชายได้หนึ่งรำพึงสอง

ตามทำนองนอนนึกครึกครื้นเดียว

น้ำมากปลาไม่ตายว่ายกดมเกลียว

ด้ายนำเชียวชอบมีจนาในด้ายด

เป็นเมี่ยงหวดหวงหึงเด่นหา

เหมือนพาดพำร้างร้างไม่มีผล

ดั่งพิศนัยงานการของคน

ทั้งผู้คนพาดคำวาทะบท

เขาย่อมว่าด่ามานัยผจวนฉวี

ไม่วิเคราะห์น้อยจะพลอยตบ

รู้ไกลเกลียดเมียน้อยคอยนอบนบ

จงปรารภรักผัวของตัวเดิม

ถึงได้ทองเท่าตัวผัวอย่าได้

ทำไมเมียน้อยน้อยปล่อยให้

ใครพดด้วงพดขาดเหลือช่วยเจือเติม

จงสั่งเดิมด่อนให้ชอบปดอบไว้

อันแม่เรือนเหมือนแม่เมียน้อยหนู

ศิษย์กับครูรวมตาขณาดีย

เขาก็จิตต์คิดดูเจ้าเราก็ใจ

รักกันไว้ดีกว่าซึ่งระวังรัก

ถ้าเขาชื่อเราชื่ออย่าถ้อยศ

แม่นใครครครวาก็คมอยู่ในฝัก
 ชอบจะเซไต่เซอดเล็ดจิ้งจก
 ให้รู้จักแข็งอ่อนผ่อนปัญญา ฯ

๑ แม่นมกรรมาต้องเป็นเมียน้อย

เมี่ยงหลวงคอยหยิบผัดด้วยอิฉา
 ถึงทำดื่ก็เ็นร้ายหมายนิทา
 จงอุตด่าให้ฝากตัวเจ้าผัวไว้
 ทำให้ชอบมอบตัวเช่นทาดี้
 ให้ท่านมีเมตตาอัชฌาณ
 จงตั้งใจคิดประจบให้สับใจ
 ตัวเป็นไทยก็เหมือนทาดิชาติเมียน้อย
 มันเจ็บใจไม่ชั่วผัวของเขา
 เหมือนแกดั่งเอาไฟเข้าที่ฝอย
 ทงเมี่ยงหลวงดวงวาษาพดอย
 แต่เห็นมากกว่าร้อยย่อมเรอรั้ง ฯ

๑ เป็นสัตว์มีคักรู้ตรองตรึก

กระเนื้อมีเป็นนิคยัคคัมหวัง
 แม้นเมินเมินประมาณพดาดพดง
 ชายจะชิงหญิงจะชิงชนเป็นเชิง
 ถ้ายากจนไปข้างหน้าคิดค้าขาย
 อย่าเสียตายดมด้อยอให้เหิง
 ช้อกง่ายขายก็คดองด้วยตองเชิง
 ปดุกเป็นเพิงนำถั่งนังร้านชำ
 หญิงเรียกแม่ชายเรียกพ่ออให้ช้อ
 ผู้ใดหรือจะไม่ชมว่าคมชำ
 ถ้าปากร้ายขายคำว้าระยำ
 ฟังคำคนก็คิดเคืองระคาย ฯ
 ๑ อันวาจาอ้อมาด้วยไม่ลงทุน
 แต่มีคุณเป็นประโยชน์ไม่โหดหาย
 ถ้าพูดผิดคิดเข้าคิดลบตาย
 ทั้งหญิงชายเหมือนกันด้าคณัน
 อารุชิตในพิภพไม่ลบปาก

ถึงน้อยมากพื้นฟ้าตกมาเป็นดิน
จะเป็นคั่นก็แตกถกกันกานกน
ในโดกดินด้ามภพจบเจรจา ฯ

๑ จะว่าด่อนอ่อนเลี้ยงแต่เพียงตั้ง

เจ้าจงฟังเริ่มเรื่องไปเบื้องหน้า
อันองค์ท้าวทศพิศตรึงดักดงกา
พระชนษาภิวงจะถึงกาล
ไธ้เกาะแก้วดงกาเคยผาสุก
แสนสุขดังดาวดั่งดั่งสถาน
ปราสาทมุกด์ดุกแน่นเมืองวิมาน
ดั่งแสงพานไธ้ภาสในอัมพร
ดั่งเตนมแต่นับจะดับแล้ว
ไธ้แท่นแก้วที่บรรชมบรรจกรณ
พระยี่ภู่เคยเขนยนอน
ช่องบัญชรนากชนกันดับแด
แดดับนับเวใดจะไทดั่ว

ใ้ตูกแก้วเบญจกายอยู่แม่
 จงฝากตัวทาสไทยให้ดูแล
 พวกสาวแต่เคยอยู่รู้ฝากตัว
 เจ้าจงจำทำนายไปภายหน้า
 เมืองดงกาเพลิงใหญ่จะไหม้ทั่ว
 พระยายักษ์ไม่รู้ดีกล้าถ่มถั่ว
 นิมิตรชั่วในตำราท้าวว่าร้าย
 ท้าวถามทูตตามข้อถือตำหรับ
 เชอแก่งกตบดเค็ดไม่เห็ดหาย
 หวงหิงษ์นางดีดาว่านวย
 คัดตายคตเป็นไม่เห็นกัน
 ชาวดงกาจะเป็นข้าอุยหยา
 เจ้าตั้งเกตจงจำคำให้มัน
 องค์พระรามฤๅพอชั้น
 นารายณ์ภาคจากสวรรค์แฉวงนาง
 อันองค์พระลักษมณ์ดีดาแม่

องค์นั้นเจ้าอาสน์ทองขวาง
จงฝากตัวท่านไว้ใช้พดางพดาง
จะได้อ้างภายหน้าข้าหลวงเดิม
นางใช้ด้อยอักษณาลัยให้ฉันท

ดูจวิตต้องกษัตริย์เป็นนักรบเดิม
ดีคาตกแต่จตามสงครามเดิม
มารอเริ่มแรมร้างอยู่ฝั่งชล
ไปถวายกายเป็นข้าสวามิภักดิ์
ทูลทรงศักดิ์ให้ท้าวทราบอนุสนธิ
แต่จด้วยโยธกัรบพด
จงถนอมถนอมธรรม์บรมมา ฯ

๑ ได้ฤกษ์ดีดลบันดาลพอเดรัจฉอน
เผยแพร่พรตในห้องพระเวหา
ดาวก็เดือนเดือนก็ดลบรรพดา
ได้เวด่าเพ็ชรฤกษ์จำเวณยาม
ท้าวจัดแจงแต่งตัวไปตามเพศ

ร่ายพระเวทพระมนตร์จับคำรบด้าน
 ประณมหัตถ์มนัสน้อมน้กพระนาม
 เตะความอธิษฐานบันดาลดล
 อำนาจพระบารมีบรมเศียร
 ดยองค์แสงกายทุกขุมชน
 ให้หอมหวานด้วยทิพย์สุคนธ์ปน
 มาเฝ้าอาบซาบสดุด้าร่ายกาย
 ให้เหตุเห็นเป็นมหัศจรรย์
 แสงน้อยขึ้นโชติช่วงวิเชียรฉาย
 บันดาลให้ควดอยพลอยพระพาย
 หอบเหาะหายข้ามมหาสมุทร
 กุมกระบองต้องฟ้าด้วยสำมารภ
 โดยอำนาจบุญฤทธิมหิศร
 น้อมเกศนมัสการพระดีกร
 ดยร่อนต่งหน้าพระพลาเอย ฯ

